

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האחין שעשו מקצתן שושבינות בחיי האב, חזרה שושבינות - חזרה לאמצע, שהשושבינות נגבית בבית דין אבל השולח להכירו כדי יין וכדי שמן - אין נגבין בב"ד, מפני שהן גמילות חסדים.												קמז:
שלה לו אביו שושבינות, כשהיא חזרת - חזרת לו נשתלחה לאביו שושבינות, כשהיא חזרת - חזרת מן האמצע	ורמינהו:									⚡	◇	קמז:
כי תנן נמי מתניתין. נשתלחה לאביו תנן.	רבי אסי א"ר יוחנן:									!	◇	קמז:
והא אחין שעשו מקצתן שושבינות קתני										⚡		קמז:
תני: למקצתן.										!		קמז:
והא חזרה שושבינות קתני										⚡		קמז:
ה"ק: חזרה לגבות - נגבית מאמצע.										!		קמז:
לא קשיא: כאן בסתם, כאן במפרש	רב אסי:									!	◇	קמז:
שלה לו אביו שושבינות, כשהיא חזרת - חזרת לו שלח אביו שושבינות סתם, כשהיא חזרת - חזרת לאמצע.	כדתניא:									!		קמז:
הכא ביבם עסקינן, שאינו נוטל בראוי כבמחזקין.	שמואל:									!	◇	קמז:
מכלל דאידיך משלם? נימא: תנו לי שושביני ואשמח עמן										⚡	◇	קמז:
מקום שנהגו להחזיר קדושין - מחזירין, מקום שנהגו שלא להחזיר - אין מחזירין	מי לא תניא:									⚡	◇	קמז:
לא שנו אלא שמתה היא, אבל מת הוא - אין מחזירין, מ"ט? יכולה היא שתאמר: תנו לי בעלי ואשמח עמו	ואמר רב יוסף בר אבא אמר מר עוקבא אמר שמואל:									⚡	◇	קמז:
הכא נמי נימא: תנו לי שושביני ואשמח עמן										⚡		קמה:
הכא במאי עסקינן - כגון ששמח עמו ז' ימי משתה, ולא הספיק לפורעו עד שמת.	רב יוסף:									!	◇	קמה:
לימא: תנו לי בעלי ואשמח עמו תנאי היא										⚡		קמה:
המארס את האשה - בתולה גובה מאתים, ואלמנה מנה. מקום שנהגו להחזיר קדושין - מחזירין, מקום שנהגו שלא להחזיר קדושין - אין מחזירין, דבר רבי נתן	דתניא: [רבי נתן]									⚡	◇	קמה:
באמת אמרו: מקום שנהגו להחזיר - מחזירין, מקום שנהגו שלא להחזיר - אין מחזירין.	רבי יהודה הנשיא:									⚡	◇	קמה:
רבי יהודה הנשיא היינו תנא קמא										⚡	⚡	קמה:
אלא לאו, תנו לי בעלי ואשמח עמו איכא בינייהו, וחסורי מחסרא										!	⚡	קמה:
המארס את האשה - בתולה גובה מאתים, ואלמנה מנה בד"א - דהדר ביה איהו, אבל מתה, מקום שנהגו להחזיר - מחזירין, מקום שנהגו שלא להחזיר - אין מחזירין, ודוקא שמתה היא, אבל מת הוא - אין מחזירין, מאי טעמא? יכולה היא שתאמר: תנו לי בעלי ואשמח עמו	והכי קתני: [רבי נתן]									!	⚡	קמה:
באמת אמרו: בין מת הוא ובין מתה היא, מקום שנהגו להחזיר - מחזירין, מקום שנהגו שלא להחזיר - אין מחזירין, ולא מציא אמרה: תנו לי בעלי ואשמח עמן	ואתא רבי יהודה הנשיא למימר:									!	⚡	קמה:
לא, דכולי עלמא - יכולה שתאמר: תנו לי בעלי ואשמח עמו, ודמית הוא כ"ע לא פליגי, כי פליגי - שמתה היא, והכא בקדושין לטיבועין ניתנו קא מפלגי										!	◇	קמה:
קדושין לאו לטיבועין ניתנו	רבי נתן סבר:									!	◇	קמה:
קדושין לטיבועין ניתנו.	ור' יהודה הנשיא סבר:									!	◇	קמה:
והא מקום שנהגו להחזיר - מחזירין קתני										⚡		קמה:
וסבלונות, ודאי מקום שנהגו להחזיר - מחזירין.	הכי קאמר:									!	◇	קמה:
והני תנאי כהני תנאי										!		קמה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קדשה בככר - בתולה גובה מאתים, ואלמנה מנה, דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]	◇	■									
בתולה גובה מאתים, ואלמנה מנה, ומחזרת לו את השאר	רבי יהודה:	◇	■									
קדשה בעשרים - נותן לה שלשים חצאין, קדשה בשלשים - נותן לה עשרים חצאין.	רבי יוסי:	◇	■									
במאי עסקינן?		^	■									
אילימא שמתה		!	■									
מי אית לה כתובה?		?	■									
ואלא שמת הוא		!	■									
אמאי מחזרת לו את השאר? ונימא: תנו לי בעלי ואשמח עמן		?	■									
ואלא באשת ישראל שזינתה		!	■							◇		
ובמאי?		^	■									
אי ברצון		!	■									
מי אית לה כתובה?		?	■									
ואלא באונס		!	■									
מישרא שריא ליה		?	■									
ואלא, באשת כהן שנאנסה ובקדושין לטיבועין ניתנו קמיפלגי		!	■							◇		
קדושין לטיבועין ניתנו	רבי מאיר סבר:	!	■	◇								◇
לאו לטיבועין ניתנו	ור' יהודה סבר:	!	■	◇								◇
ורבי יוסי מספקא ליה אי לטיבועין ניתנו אי לא, והלכך קדשה בעשרים - נותן לן שלשים חצאין, קדשה בשלשים - נותן לה עשרים חצאין.	[רבי יוסי]	!	■	◇								◇
בכל מקום שנהגו להחזיר - מחזירין	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:		■									◇
נהרדעא.	ותרגומא:		■									
שאר בכל מאי?		^										
מוהרי הדרי, קדושי לא הדרי.	רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו:	!										
הלכתא: בין שמת הוא בין שמתה היא, והדר ביה הוא - מוהרי הדרי, קדושי לא הדרי' הדרא בה איהי - אפי' קדושי נמי הדרי.	רב פפא:		■									◇
קדושי לא הדרי, גזירה שמא יאמרו קדושין תופסין באחותה.	אמימר:		■									◇
גיטה מוכיח עליה.	רב אשי:	?										
והא דרב אשי בדותא היא, דאיכא דשמע בהא ולא שמע בהא.			■									
שהשושבינות נגבית בב"ד.												■
חמשה דברים נאמרו בשושבינות: נגבית בבית דין, וחוזרת בעונתה, ואין בה משום רבית, ואין השביעית משמטתה, ואין הבכור נוטל בה פי שנים.	ת"ר:											◇
נגבית בב"ד - מאי טעמא? כמלוה דמאי.												■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואין בה משום רבית - דלאו אדעתא דהכי יהב ליה.													קמה:
ואין השביעית משמטתה - דלא קרינא ביה לא יגוש.													קמה:
ואין הבכור נוטל פי שנים - דהוה ליה ראוי, ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק.													קמה:
כללא דשושבינותא: הוה במתא - איבעי ליה למיתא, שמע קל טבלא - איבעי ליה למיתא, לא שמע קל טבלא - איבעי ליה לאודועיה, תרעומת אית ליה, שלומי משלם.	רב כהנא:												קמה:
ועד כמה?													קמה:
נהגו בני גננא, עד וזוא - אייתא בכפיה אכליה בכרס'י, עד ארבעה - משלם פלגא, מכאן ואילך - איניש איניש כחשיבותיה.	אביי:												קמה:
עשה עמו בפומבי, ובקש לעשות עמו בצנעא - יכול לומר לו: בפומבי אעשה עמך, כדרך שעשית עמי עשה עמו בבתולה, ובקש לעשות עמו באלמנה - יכול לומר לו: בבתולה אעשה עמך, כדרך שעשית עמי, עשה עמו בשניה, ובקש לעשות עמו בראשונה - יכול לומר לו: לכשתשא אשה אחרת אעשה עמך, עשה עמו באחת, ובקש לעשות עמו בשתים - יכול לומר לו: באחת אעשה עמך, כדרך שעשית עמי.	תנו רבנן:												קמה:
עתיר נכסין עתיר פומבי - זה הוא בעל הגדות, עתיר סלעים עתיר תקוע - זהו בעל פלפול, עתיר משח עתיר כמס - זהו בעל שמועות, הכל צריכין למרי חטיא - גמרא.	תנו רבנן:												קמה:
מאי דכתיב: (משלי ט"ו) כל ימי עני רעים? זה בעל גמרא, וטוב לב משתה תמיד - זה בעל משנה.	רבי זירא אמר רב:												קמה:
רבא אמר איפכא.	[רבא]												קמה:
מאי דכתיב: (קהלת י') מסיע אבנים יעצב בהם בוקע עצים יסכן במ? מסיע אבנים יעצב בהן - אלו בעלי משנה, בוקע עצים יסכן במ - אלו בעלי גמרא.	והיינו דאמר רב מרשיא משמיה דרבא:												קמה:
כל ימי עני רעים - זה שיש לו אשה רעה, וטוב לב משתה תמיד - זה שיש לו אשה טובה.	רבי חנינא:												קמה:
כל ימי עני רעים - זה איסטניס, וטוב לב משתה תמיד - זה שדעתו יפה.	רבי ינאי:												קמה:
כל ימי עני רעים - זה רחמן, וטוב לב משתה תמיד - זה אכזרי.	רבי יוחנן:												קמה:
כל ימי עני רעים - זה שדעתו קצרה, וטוב לב משתה תמיד - זה שדעתו רחבה.	רבי יהושע בן לוי:												קמה:
כל ימי עני רעים - והא איכא שבתות וימים טובים	ואמר ר' יהושע בן לוי:												קמה:
שני וסת תחלת חולי.	כדשמואל, דאמר שמואל:												קמה:
כל ימי עני רעים, בן סירא אומר: אף לילות, בשפל גגים גגו - ממטר גגים לגגו, ברום הרים כרמו - מעפר כרמו לכרמים.	כתיב בספר בן סירא:												קמה:
השולח סבלונות לבית חמיו, שלח שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו בדניר - אינן נגבין, לא אכל שם סעודת חתן - הרי אלו נגבין.													קמה:
שלח סבלונות מרובין שיחזרו עמה לבית בעלה - הרי אלו נגבין, סבלונות מועטין שתשתמש בהן בבית אביה - אין נגבין.													קמה:
דוקא דינר, אבל פחות מדינר לא.	רבא:												קמה:
פשיטא, דינר תנן													קמה:
מהו דתימא הוא הדין דאפילו פחות מדינר, והאי דקתני דינר - אורחא דמילתא קתני, קא משמע לן.													קמה:
אכל תנן, שתה מאי? הוא תנן, שלוחו מאי? שם תנן, שגר לו מאי?													קמה:
מעשה באדם אחד ששגר לבית חמיו מאה קרונות של כדי יין ושל כדי שמן ושל כלי כסף ושל כלי זהב ושל כלי מילת, ורכב בשמחתו, והלך ועמד על פתח בית חמיו, והוציאו כוס של חמין ושתה ומת, וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים לאושא, ואמרו: סבלונות העשוין ליבלות - אין נגבין, ושאין עשוין ליבלות - נגבין	תא שמע, דאמר רב יהודה אמר שמואל:												קמה:
שמע מינה אפילו שתה.													קמה:
שמעת מינה אפילו פחות מדינר													קמה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאן לימא לן, דלא שחקי ליה מרגניתא דשויא אלפא זווי ואשקיה?	רב אשי:									◊	?	קמו
שמעת מינה אפילו שגרו לן											!	קמו
דלמא כל פתח בית חמיו כבית חמיו דמי.										◊	?	קמו
מהו שישלש? שבח סבלונות, מהו? כיון דאי איתנהו לדידיה הדרי - ברשותיה שבוה, או דלמא כיון דאי אבדי או מגנבי בעי שלומי ליה - ברשותא דידה שבוה?	איבעיא להו:									◊	^	קמו
תיקו.											■	קמו
סבלונות העשוין ליבלות ולא בלו, מהו?	בעי רבא:									◊	^	קמו
סבלונות העושוין ליבלות - אין נגבין, ושאיין עשוין ליבלות - נגבין	תא שמע: וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים באושא, ואמרו:									◊	?	קמו
מאי לאו אע"ג דלא בלן											?	קמו
לא, דבלו.										◊	!	קמו
סבלונות מועטין שתשתמש בהן והיא בבית אביה - אין נגבין	תא שמע:									◊	?	קמו
בייבא וסבכתא.	תרגמה רבא:									◊	!	קמו
מעשה באדם אחד ששגר לבית חמיו יין חדש ושמן חדש וכלי פשתן חדש בעצרת.	רב יהודה אמר רב:									◊	○	קמו
מאי קא משמע לן?											?	קמו
איבעית אימא: חשיבותא דארץ ישראל קמ"ל										◊	!	קמו
ואיבעית אימא: דאי טעין - טענתיה טענה.										◊	!	קמו
מעשה באדם אחד שאמרו לו אשתו תותרנית היא, ונכנס אחריה לחורבה לבדוקה אמר לה: ריח צנון אני מריח בגליל, אמרה ליה: מן יהיב לן מכותבות דיריחו ואכלנא ביה נפל עלה חורבה ומתה. אמרו חכמים: הואיל ולא נכנס אחריה אלא לבדוקה, מתה - אינו יורשה.	רב יהודה אמר רב:									◊	○	קמו
סבלונות מועטין שתשתמש בהן בבית אביה וכו'.											■	קמו
בין שמתה היא ובין שמת הוא, הדר הוא - סבלונות הדרי, מאכל ומשתה לא הדר, הדרא בה אידי - הדרא אפילו כישא וקאמר:	יתיב רבין סבא קמיה דרב פפא ויתיב וקאמר:									◊	■	קמו
ושמין להן דמי בשר בזול.	רב הונא בריה דרב יהושע:									◊	■	קמו
עד כמה בזול?											^	קמו
עד תילתא.											!	קמו
שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ושייר קרקע כל שהוא - מתנתו קיימת, לא שייר קרקע כל שהוא - אין מתנתו קיימת.											■	קמו
מאן תנא דאזלינן בתר אומדנא?											^	קמו
רבי שמעון בן מנסיא היא	רב נחמן:									◊	!	קמו
הרי שהלך בנו למדינת הים, ושמע שמת בנו ועמד וכתב כל נכסיו לאחר, ואחר כך בא בנו - מתנתו מתנה	דתניא: [ת"ק]									◊	! ■	קמו
אין מתנתו מתנה, שאלמלי היה יודע שבנו קיים - לא היה כותבן.	רבי שמעון בן מנסיא:									◊	! ■	קמו
ר' שמעון שזורי היא	רב ששת:									◊	!	קמו
בראשונה היו אומרים: היוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי - הרי אלו יכתבו ויתנו, חזרו לומר: אף המפרש והיוצא בשיירא	דתניא: [ת"ק]									◊	! ■	קמו

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ						
אף המסוכן.	רבי שמעון שזורי:											◊	■	!	◊	קמו:		
ורב נחמן מאי טעמא לא מוקים לה כרבי שמעון שזורי?															‡		קמו:	
שאני התם, דאמר כתבו.															!		קמו:	
ורב ששת מ"ט לא מוקים לה כרבי שמעון בן מנסיא?															‡		קמו:	
אומדנא דמוכח שאני.															!		קמו:	
מאן תנא להא דתנו רבנן:															◊	^	קמו:	
הרי שהיה חולה ומוטל במטה, ואמרו לו: נכסיו למי? ואמר להן: דומה שיש לי בן, עכשיו שאין לי בן - נכסי לפלוני. היה חולה ומוטל במטה, ואמרו לו: נכסיו למי? אמר להן: דומה שאשתי מעוברת, עכשיו שאין אשתי מעוברת - נכסי לפלוני, ונדע שיש לו בן או שהיתה אשתו מעוברת - אין מתנתו מתנה	[תנו רבנן]														◊	^	■	קמו:
לימא, ר' שמעון בן מנסיא היא ולא רבנן															‡			קמו:
אפי' תימא רבנן, דומה שאני.															!		◊	קמו:
ודקארי לה מאי קארי לה?															‡		◊	קמו:
מהו דתימא: צעריה הוא דקא מדכר, קא משמע לן.															!		◊	קמו:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	קמז.
לימא, ר' שמעון בן מנסיא היא ולא רבנן											⚡	קמז.
אפי' תימא רבנן, דומה שאני.											◇	קמז.
ודקארי לה מאי קארי לה?											⚡	קמז.
מהו דתימא: צעריה הוא דקא מדכר, קא משמע לן.											!	קמז.
מנין למתנת שכיב מרע שהיא מן התורה? שנאמר: (במדבר כ"ז) והעברתם את נחלתו לבתו, יש לך העברה אחרת שהיא כזו, ואי זו? זו מתנת שכיב מרע.	רב זירא אמר רב:										◇	קמז.
מהכא: (במדבר כ"ז) ונתתם את נחלתו לאחיו, יש לך נתינה אחרת שהיא כזו, ואי זו? זו מתנת שכיב מרע.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:										◇	קמז.
ורב נחמן מאי טעמא לא אמר מוהעברתם?											⚡	קמז.
ההוא מיבעי ליה לכדריב											!	קמז.
בכולן נאמרה בהן נתינה וכאן נאמרה העברה, אין לך שמעביר נחלה משבט לשבט אלא בת, הואיל ובנה ובעלה יורשין אותה.	דתניא, רבי:										!	קמז.
ור' זירא מאי טעמא לא אמר מונתתם?											⚡	קמז.
אורחיה דקרא הוא.											!	קמז.
מהכא: (מלכים ב' כ') בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר אליו כה אמר ה' צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה - בצואה בעלמא.	רב מנשיא בר ירמיה:										◇	קמז.
מהכא: (שמואל ב' י"ז), ואחיתופל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבש את החמור וילך אל ביתו אל עירו ויצו אל ביתו ויחנק - בצואה בעלמא.	רמי בר יחזקאל:										◇	קמז.
שלשה דברים צוה אחיתופל את בניו: אל תהיו במחלוקת, ואל תמרדו במלכות בית דוד, ויום טוב של עצרת ברור - זרעו חטים.	ת"ר:										◇	קמז.
בלול איתמר.	מר זוטרא:										■	קמז.
לא ברור - ברור ממש, ולא בלול - בלול ממש, אלא אפילו בלול ורוח צפונית מנשבתו - זה הוא ברור.	נהרדעי משמיה דר' יעקב:										◇	קמז.
אנן אדרב יצחק בר אבדימי מתנינן לה	רבי אבא לרב אשי:										■	קמז.
מוצאי יום טוב האחרון של חג הכל צופין לעשן המערכה, נטה כלפי צפון - עניים שמחים ובעלי בתים עצבין, מפני שגשמי שנה מרובין ופירות מרקיבין נטה כלפי דרום - עניים עצבים ובעלי בתים שמחין, מפני שגשמי שנה מועטין ופירות משתמרין נטה כלפי מזרח - הכל שמחין כלפי מערב - הכל עצבין.	דאמר רב יצחק בר אבדימי:										■	קמז.
מזרחית - לעולם יפה, מערבית - לעולם קשה, רוח צפונית - יפה לחטים בשעה שהביאו שליש, וקשה לזיתים בשעה שיניצו, ורוח דרומית - קשה לחטין בשעה שהביאו שליש, ויפה לזיתים בשעה שיניצו	ורמינהו:										⚡	קמז.
וסימנך: שלחן בצפון ומגורה בדרום, האי מרבי דידיה והאי מרבי דידיה	ואמר רב יוסף, ואיתימא מר זוטרא, ואיתימא רב נחמן בר יצחק:										⚡	קמז.
לא קשיא: הא לן והא להו.											!	קמז.
יום טוב של עצרת ברור - סימן יפה לכל השנה כולה.	תניא, אבא שאול:										■	קמז.
האי יומא קמא דריש שתא, אי חמים - כולה שתא חמימא, אי קריר - כולה שתא קריא.	רב זביד:										■	קמז.
למאי נפקא מינה?											⚡	קמז.
לתפלתו של כהן גדול.											!	קמז:
מתנת שכיב מרע מדרבנן בעלמא היא, שמא תטרף דעתו עליו.	רבא אמר רב נחמן:										■	קמז:
ומי אמר רב נחמן הכי?											⚡	קמז:
אע"ג דאמר שמואל: המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, ואפילו יורש מוחל, מודה שמואל, שאם נתנו במתנת שכיב מרע דאינו יכול למוחלו	והא אמר רב נחמן:										⚡	קמז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
אי אמרת בשלמא דאורייתא, משום הכי אינו יכול למחול, אלא אי אמרת דרבנן היא, אמאי אינו יכול למחול?											¿	קמז:				
אינה של תורה ועשאוה כשל תורה.											!	◊	קמז:			
שכיב מרע שאמר ידור פלוני בבית זה, יאכל פלוני פירות דקל זה - לא אמר כלום, עד שיאמר תנו בית זה לפלוני וידור בו, תנו דקל זה לפלוני ויאכל פירותיו.	רבא אמר רב נחמן:										■	◊	קמז:			
למימרא, דסבר ר"נ: מילתא דאיתא בברייתא איתא בשכיב מרע, דליתא בברייתא ליתא בשכיב מרע											■	◊	קמז:			
שכיב מרע שאמר תנו הלוואתי לפלוני - הלוואתו לפלוני, ואף על גב דליתיה בברייתא	והא אמר רבא אמר רב נחמן:										■	¿	◊	קמח:		
הואיל ויורש יורשה.	רב פפא:										!	◊	קמח:			
הלוואה איתא בברייתא, וכדרב הונא אמר רב	רב אחא בריה דרב איקא:										!	◊	קמח:			
מנה לי בידך תנהו לפלוני, במעמד שלשתן - קנה.	דאמר רב הונא אמר רב:										■	!	◊	קמח:		
דקל לאחד ופירותיו לאחר, מהו? מי שייר מקום פירי, או לא שייר?	איבעיא להו:											^	קמח:			
אם תמצי לומר: לאחר לא הוי שויר, לעצמו חוץ מפירותיו, מהו?												^	קמח:			
אם תמצי לומר: דקל לאחד ופירותיו לאחר לא הוי שויר, מקום פירי דקל לאחד ושייר פירותיו לפניו - שייר מקום פירי, מאי טעמא? כל לגבי נפשיה בעין יפה משייר.	רבא אמר רב נחמן:											!	◊	קמח:		
אנן אדרבי שמעון בן לקיש מתנינן לה	ר' אבא לרב אשי:											■	◊	קמח:		
המוכר בית לחבירו, ואמר לו על מנת שדיוטא העליונה שלי - דיוטא העליונה שלו.	דאמר רבי שמעון בן לקיש:											■	■	◊	קמח:	
בית לאחד ודיוטא לאחד, מהו? מי הוי שויר או לא?	איבעיא להו:											^	קמח:			
אם תמצא לומר: בית לאחד ודיוטא לאחד לא הוי שויר, חוץ מדיוטא מהו?												^	קמח:			
אם תמצא לומר: בית לאחד ודיוטא לאחד לא הוי שויר, חוץ מדיוטא הוי שויר, ואליבא דרב זביד	רבא אמר רב נחמן:											!	◊	קמח:		
שאם רצה להוציא בה זיזין - מוציא אלמא, כיון דשייר דיוטא - מקום זיזין נמי שייר.	דאמר: [רב זביד]											■	!	◊	קמח:	
שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים - רואין, אם במחלק, מת - קנו כולן, עמד - חוזר בכולן. אם בנמלק, מת - קנו כולן, עמד - אינו חוזר אלא באחרון.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:												■	◊	קמח:	
ודלמא עיוני קא מעיין והדר יהיב													¿	קמח:		
סתמיה דשכיב מרע מידק דייק והדר יהיב.													!	קמח:		
שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ועמד - אינו חוזר, היישינן שמא יש לו נכסים במדינה אחרת.	רב אחא בר מניומי אמר רב נחמן:												■	◊	קמח:	
לא שייר קרקע כל שהוא - אין מתנתו קיימת	ואלא מתני' דקתני:												■	¿	◊	קמח:
היכי משכחת לה?													¿	קמח:		
באומר כל נכסי.	רב חמא:												!	◊	קמח:	
במוחזק לן דלית ליה.	מר בר רב אשי:												!	◊	קמח:	
חזרה במקצת הוי חזרה בכולה או לא?	איבעיא להו:												^	◊	קמח:	
כולן לראשון ומקצתן לשני - שני קנה, ראשון לא קנה	תא שמע:												■	!	◊	קמח:
מאי לאו בשמת.													!	◊	קמח:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- ■</p>
--	---

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קמח:	
לא, בשעמד.												◊	קמח:	
הכי נמי מסתברא												◊	קמח:	
מקצתן לראשון וכולן לשני - ראשון קנה, שני לא קנה	מדקתני סיפא:											◊	קמח:	
אי אמרת בשלמא בשעמד, משום הכי שני לא קנה, אלא אי אמרת בשמת, תרוייהו ליקנו.												◊	קמח:	
ותהוי נמי בשעמד, אי אמרת בשלמא חזרה במקצת חזרה בכולה, היינו דשני מיהת קנה, אלא אי אמרת חזרה במקצת לא חזרה בכולה, ניהוי כמחלק ולחד מינייהו לא ליקנו.	רב יימר לרב אשי:											◊	קמח:	
והלכתא: חזרה במקצת חזרה בכולה												◊	קמח:	
רישא - משכחת לה בין שמת בין שעמד, סיפא - לא משכחת לה אלא כשעמד.												◊	קמח:	
הקדיש כל נכסיו ועמד, מהו? מי אמרינן: כל לגבי הקדש גמר ומקני, או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמר ומקני?	איבעיא להו:											◊	קמח:	
הפקיר כל נכסיו, מהו? מי אמרינן: כיון דאף לעניים כעשירים גמר ומקני, או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמר ומקני?												◊	קמח:	
חילק כל נכסיו לעניים, מאי? מי אמרינן: צדקה ודאי מגמר גמר ומקני, או דלמא כל לגבי נפשיה לא גמר ומקני?												◊	קמח:	
תיקו.												◊	קמח:	
ויזכה, ויחזיק ויקנה - כולן לשון מתנה הן.	רב ששת:											◊	קמח:	
אף יחסין וירת בראוי לירשו	במתניתא תנא:											◊	קמח:	
ור' יוחנן בן ברוקא היא.												◊	קמח:	
יהנה בהן, מהו? דניהוי כולהו מתנה קאמר, או דלמא ליתנהו מינייהו מידי קאמר?	איבעיא להו:											◊	קמט:	
יראה בהן, מהו?												◊	קמט:	
יעמוד בהן, מהו?												◊	קמט:	
ישען בהן, מהו?												◊	קמט:	
תיקו.												◊	קמט:	
מכר כל נכסיו, מהו?	איבעיא להו:											◊	קמט:	
אם עמד אינו חוזר.	רב יהודה אמר רב:											◊	קמט:	
אם עמד חוזר.	וזימנין אמר רב יהודה אמר רב:											◊	קמט:	
ולא פליגי: הא דאיתנהו לזווי בעינייהו, הא דפרעינהו בחובו.												◊	קמט:	
שכיב מרע שהודה, מהו?	איבעיא להו:											◊	קמט:	
דאיסור גיורא הוה ליה תריסר אלפי זוזי בי רבא. רב מרי בריה, הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה הוא, ובי רב הוה.	ת"ש:											◊	קמט:	
היכי ניקנינהו רב מרי להני זוזי? אי בירושה - לאו בר ירושה הוא, אי במתנה - מתנת שכיב מרע כירושה שוויה רבנן, כל היכא דאיתיה בירושה איתיה במתנה, כל היכא דליתיה בירושה ליתיה במתנה, אי במשיכה - ליתנהו גביה אי בחליפין - אין מטבע נקנה בחליפין, אי אנב קרקע - לית ליה ארעא, אי במעמד שלשתן - אי שלח לי לא אזילנא.	רבא:											◊	קמט:	
אמאי? ולודי איסור דהלין זוזי דרב מרי נינהו, וליקנינהו באודיתא	מתקיף לה רב איקא בריה דרב אמר:											◊	קמט:	
אדהכי נפק אודיתא מבי איסור.												◊	קמט:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
central point for summary and review- insertion of an earlier segment-	
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איכפד רבא, אמר: קא מגמרי טענתא לאינשי ומפסדי לי.	[רבא]											קמט:
שייר קרקע כל שהוא - מתנתו קיימת.												קמט:
וכמה כל שהוא?												קמט:
קרקע כדי פרנסתו	רב יהודה אמר רב:											קמט:
מטלטלין כדי פרנסתו.	רב ירמיה בר אבא:											קמט:
כמה מכוונן שמעתתא דסבי, קרקע טעמא מאי? דאי קאי סמיך עליה, מטלטלי נמי אי קאי סמיך עילויהו.	רבי זירא:											קמט:
ומאי כוונתא? מאן דאמר: מטלטלין, קרקע תנן מאן דאמר: כדי פרנסתו, כל שהוא תנן	מתקיף לה רב יוסף:											קמט:
וכל היכא דתני קרקע, קרקע דוקא?	אמר ליה אביי:											קמט:
הכותב כל נכסיו לעבדו - יצא בן חורין, שייר קרקע כל שהוא - לא יצא בן חורין	והא תנן: [ת"ק]											קמט:
לעולם הוא בן חורין - עד שיאמר כל נכסו נתונין לפלוני עבדי חוץ מאחר מרבוא שבהן	רבי שמעון:											קמט:
עשו מטלטלין שיוור אצל עבד, ולא עשו מטלטלין שיוור אצל כתובה	ואמר רב דימי בר יוסף אמר ר' אלעזר:											קמט:
התם בדין הוא דלא ליתני קרקע, ואידי דתנא רישא												קמט:
קרקע כל שהוא חייבת בפאה ובבכורים, ולכתוב עליהם פרוזבול, ולקנות עמהם נכסים שאין להם אחריות בכסף ובשטר ובחזקה	רבי עקיבא:											קמט:
משום הכי קתני קרקע.												קמט:
וכל היכא דתני כל שהוא לית ליה שיעורא?												קמט:
חמש רחלות גוזזות מנה מנה ופרס - חייבות בראשית הגז	והא תנן, רבי דוסא בן הרכנס:											קמט:
חמש רחלות גוזזות כל שהן	חכמים:											קמט:
וכמה כל שהן?	ואמרינן:											קמט:
מנה ופרס, ובלבד שיהו מחומשות	רב:											קמט:
התם בדין הוא דלא ליתני כל שהוא, ואידי דקאמר תנא קמא שיעורא רבה - אמר איהו נמי שיעורא זוטרא, קרי לה כל שהוא.												קמט:
פשיטא, אמר מטלטלאי לפלניא - כל מאני תשמישתיה קני לבר מחטי ושערי, כל מטלטלאי לפלניא - אפי' חטי ושערי ואפילו ריחים העליונה קנה לבר מריחים התחתונה, כל מטלטלאי דמטלטל - אפי' ריחים התחתונה קני.												קמט:
עבדא כמקרקעא או כמטלטלא דמי?	איבעיא להו:											קמט:
המוכר את העיר - מכר בתים, שיחין ומערות, ומרחצאות, ובית הבדן, ובית השלחין, אבל לא את המטלטלין ובזמן שאמר: היא וכל מה שבתוכה, אפילו היו בה בהמה או עבדים - הרי כולן מכורין	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי, תא שמע:											קמט:
אי אמרת בשלמא כמטלטלא דמי, משום הכי לא מיזדבן ברישא, אלא אי אמרת כמקרקעא דמי, אמאי לא מיזדבן?												קמט:
ואלא מאי? כמטלטלא דמי, מאי אפי'? אלא מאי אית לך למימר? שאני מטלטלא דנייד ממטלטלא דלא נייד, אפי' תימא כמקרקעא דמי, שאני מקרקעא דנייד ממקרקעא דלא נייד.												קמט:
הכותב כל נכסיו לעבדו - יצא בן חורין, שייר קרקע כל שהוא - לא יצא בן חורין	רבינא לרב אשי, תא שמע: [ת"ק]											קמט:
לעולם הוא בן חורין - עד שיאמר כל נכסו נתונין לפלוני עבדי חוץ מאחד מרבוא שבהן	רבי שמעון:											קמט:
עשו מטלטלין שיוור אצל עבד, ולא עשו מטלטלין שיוור אצל כתובה	ואמר רב דימי בר יוסף אמר רבי אלעזר:											קמט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא?	רבא לרב נחמן:											קנ.
עבדא מטלטלא הוא, ומטלטלא למטלטלא הוי שויר, וכתובת אשה מקרקעא הוא, ומטלטלא למקרקעא לא הוי שויר.	[רב נחמן]											קנ.
אנן משום דלאו כרות גיטא מתנינן לה.	אמר ליה: [רב אשי]											קנ:
חמשה - עד שיכתבו כל נכסיהם, ואלו הן: שכיב מרע, עבדו, אשתו, ובניו, מברחת.	רבא אמר רב נחמן:											קנ.
שכיב מרע												קנ:
שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ושויר קרקע כל שהוא - מתנתו קיימת, לא שויר קרקע כל שהוא - אין מתנתו קיימת.	דתנן:											קנ:
עבדו												קנ:
הכותב כל נכסיו לעבדו - יצא בן חורין, שויר קרקע, כל שהוא - לא יצא בן חורין.	דתנן:											קנ:
אשתו												קנ:
הכותב כל נכסיו לאשתו - לא עשאה אלא אפטרופא.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											קנ:
בניו												קנ:
הכותב כל נכסיו לבניו, וכתב לאשתו קרקע כל שהוא - אבדה כתובתה.	דתנן:											קנ:
מברחת												קנ:
מברחת צריכה שתכתוב כל נכסיה.	דאמר מר:											קנ:
ובכולהו - מטלטלי הוי שויר לבר מכתובה, דאמקרקעי תקינו רבנן, ממטלטלי לא תקו רבנן.												קנ:
מטלטלי דכתיבי בכתובה ואיתנהו בעיניהו - הוי שויר.	אמימר:											קנ:
אמר נכסי לפלניא - עבדא איקרי נכסי												קנ:
הכותב כל נכסיו לעבדו - יצא בן חורין.	דתנן:											קנ:
ארעא איקרי נכסי												קנ:
נכסים שיש להן אחריות נקנין בכסף ובשטר ובחזקה.	דתנן:											קנ:
גלימא איקרי נכסי												קנ:
ושאין להן אחריות - אין נקנין אלא במשיכה.	דתנן:											קנ:
זוזי איקרי נכסי												קנ:
ושאין להן אחריות נקנין עם נכסים שיש להן אחריות - בכסף ובשטר ובחזקה.	דתנן:											קנ:
כי הא דרב פפא הווי ליה תריסר אלפי זוזי בי חוזאי, אקניניהו ניהליה לרב שמואל בר אחא אגב אסיפא דביתיה, כי אתא, נפק לאפיה עד תווך.												קנ:
שטרא איקרי נכסי												קנ:
שני שטרות הן, אמר זכו בשדה זה לפלוני וכתבו לו את השטר - חוזר בשטר ואינו חוזר בשדה, על מנת שתכתבו לו את השטר - חוזר בין בשטר בין בשדה	דאמר רבה בר יצחק:											קנ:
שלשה שטרות הן, תרי - הני דאמרן, אידך - אם קדם מוכר וכתב את השטר	רב חייא בר אבין אמר רב הונא:											קנ:
כותבין שטר למוכר ואע"פ שאין לוקח עמו, כיון שהחזיק זה בקרקע - נקנה שטר כל מקום שהוא, וזו היא כשותה: נכסים שאין להן אחריות נקנין עם הנכסים שיש להן אחריות - בכסף ובשטר ובחזקה.	כאותה ששינו:											קנ:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קנא
בהמה אקרי נכסי												◊	
המקדיש נכסיו והיה בהן בהמה ראויה לגבי מזבח - זכרים ימכרו לצרכי ועולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים.	דתנן:											◊	קנא
עופות אקרי נכסי												◊	קנא
המקדיש נכסיו והיו בהן דברים הראויין לגבי מזבח, יינות, שמנים ועופות.	דתנן:											◊	קנא
תפלין אקרי נכסי												◊	קנא
המקדיש נכסיו - מעלין לו תפלין.	דתנן:											◊	קנא
ספר תורה מאי? כיון דלא מזדבן דאסור לזבונה - לאו נכסי הוא, או דלמא כיון דמזדבן ללמוד תורה ולישא אשה - נכסי הוא?	איבעיא להו:											◊	קנא
תיקו.												◊	קנא
(סימן: זוטרא אימיה דעמרם מתרתי אחותא רב טובי ורב דימי ורב יוסף)												◊	קנא
אימיה דרב זוטרא בר טוביא כתביניהו לנכסה לרב זוטרא בר טוביא, דבעיא לאנסובי ליה לרב זביד, אינסיבא וגרשה אתיא לקמיה דרב ביבי בר אביי												◊	קנא
משום אנסובי, והא אינסיבא.	אמר: [רב ביבי בר אביי]											◊	קנא
משום דאתו ממולאי אמריתו מילי מולייתא? אפילו למאן דאמר מברחת קני, הני מילי היכא דלא גליא דעתה, אבל הכא גליא דעתה דמשום אינסיבוי הוא, והא אינסיבא ואיגרשה.	אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע:											◊	קנא
אימיה דרמי בר חמא באורתא כתביניהו לנכסה לרמי בר חמא, בצפרא כתביניהו לרב עוקבא בר חמא.												◊	קנא
אתא רמי בר חמא לקמיה דרב ששת, אוקמיה בנכסי	[רב ששת]											◊	קנא
אזל רב עוקבא בר חמא קמיה דרב נחמן, אוקמיה בנכסי.	[רב נחמן]											◊	קנא
מאי טעמא אוקמיה מר לרב עוקבא בר חמא? אי משום דהדרא בה, והא שכיבא	אתא רב ששת לקמיה דרב נחמן, אמר ליה: אמר ליה [רב נחמן], הכי אמר שמואל:											◊	קנא
כל שאילו עמד חוזר, חוזר במתנתו.	[רב ששת]											◊	קנא
אימור דאמר שמואל - לעצמו, לאחר מי אמר?												◊	קנא
בין לעצמו בין לאחר.	אמר ליה [רב נחמן], בפירוש אמר שמואל:											◊	קנא
אימיה דרב עמרם חסידא הוה לה מלוגא דשטראי, כי קא שכבא אמרה: ליהו לעמרם ברי												◊	קנא
אתי אחוה לקמיה דרב נחמן, אמרו ליה: והא לא משך												◊	קנא
דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמו.	אמר להו: [רב נחמן]											◊	קנא
אחתיה דרב טובי בר רב מתנה כתביניהו לנכסה לרב טובי בר רב מתנה בצפרא												◊	קנא
לפניא אתא רב אחדבוי בר רב מתנה בכה לה, אמר לה, השתא אמרי: מר צורבא מרבנן ומר לאו צורבא מרבנן כתביניהו ניהליה												◊	קנא
אתא לקמיה דרב נחמן												◊	קנא
אמר ליה, הכי אמר שמואל: כל שאילו עמד חוזר, חוזר במתנתו.	אמר ליה [רב נחמן], הכי אמר שמואל:											◊	קנא
אחתיה דרב דימי בר יוסף הוה לה פסקתא דפרדיסא, כל אימת דהות חלשא הוה מקנאי ליה ניהליה, וכי קיימא הות הדרא בה.												◊	קנא
זימנא חדא חלשא, שלחה ליה: תא קני												◊	קנא
שלח: לא בעינא.												◊	קנא

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שלחה ליה: תא קני כל היכא דבעית												○	קנא:
אזל שיירה וקנו מינה.												○	קנא:
כי קיימא הדרא בה, אתאי לקמיה דרב נחמן.												○	קנא:
שלח ליה: תא	[רב נחמן]											○	קנא:
לא אתא, אמר: מאי איתך? הא שיירה וקנו מינה.	[רב דימי בר יוסף]											○	קנא:
שלח ליה: אי לא אתית, מחינא לך בסילוא דלא מבע דמא.												○	קנא:
אמר להו לסהדי: היכי הוה מעשה?	[רב נחמן]											○	קנא:
אמרו ליה, אמרה הכי: ווי דקא מיתה הך איתתא												○	קנא:
א"כ הוה מצוה מחמת מיתה, ומצוה מחמת מיתה - חוזר.	אמר להו: [רב נחמן]											■	קנא:
מתנת שכיב מרע במקצת - אמרוה רבנן קמיה דרבא משמיה דמר זוטרא בריה דרב נחמן דאמר משמיה דרב נחמן: הרי היא כמתנת בריא, והרי היא כמתנת שכיב מרע: הרי היא כמתנת בריא - שאם עמד אינו חוזר, והרי היא כמתנת שכיב מרע - דלא בעיא קנין.	איתמר: [אמרוה רבנן קמיה דרבא משמיה דמר זוטרא בריה דרב נחמן דאמר משמיה דרב נחמן]											■	קנא:
לאו אמיינא לכו: לא תיתלו בוקי סריקי ברב נחמן?	אמר להו רבא:											○	קנא:
הרי היא כמתנת בריא ובעיא קנין.	הכי אמר רב נחמן:											○	קנא:
שייר קרקע כל שהוא - מתנתו קיימת	איתיביה רבא לרב נחמן:											⚡	קנא:
מאי לאו דלא קנו מיניה												⚡	קנא:
לא, דקנו מיניה.	[רב נחמן]											!	קנא:
אי הכי, אימא סיפא:	[רבא]											⚡	קנא:
לא שייר קרקע כל שהוא - אין מתנתו קיימת	[סיפא]											⚡	קנא:
ואי דקנו מיניה, אמאי אין מתנתו קיימת?												⚡	קנא:
שכ"מ שכתב כל נכסיו לאחרים, אע"פ שקנו מידו - עמד חוזר, בידוע שלא היה מצוה אלא מחמת מיתה.	אמר ליה [רב נחמן], הכי אמר שמואל:											!	קנא:
מעשה באמן של בני רוכל שהיתה חולה, ואמרה: תנתן כבינתי לבתי, והוא בשנים עשר מנה, ומתה, וקיימו דבריה	איתיביה רב מרשיא לרבא:											○	קנא:
התם במצוה מחמת מיתה.	[רבא]											!	קנא:
האומר תנו גט זה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי, ומת - לא יתנו לאחר מיתה, תנו מנה לפלוני ומת - יתנו לאחר מיתה	איתיביה רבינא לרבא:											⚡	קנא:
וממאי דלא קנו מיניה?												⚡	קנא:
דומיא דגט, מה גט לאו בר קנין, אף האי נמי דלא קנו מיניה												!	קנא:
התם נמי במצוה מחמת מיתה.	[רבא]											!	קנא:
מצוה מחמת מיתה בעלמא בעיא קנין, וכי תניא הני מתנייתא - במחלק כל נכסיו, דההיא מתנת שכיב מרע שויה.	רב הונא בריה דרב יהושע:											!	קנא:
והלכתא: מתנת שכיב מרע במקצת בעיא קנין, ואע"ג דמת. מצוה מחמת מיתה לא בעיא קנין, והוא דמת. עמד חוזר, ואף על גב דקנו מיניה.												■	קנא:

disputants-חולקים ◆ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-< story-מעשה- O	מימרא-statement ■ challenge-קושיא-⚡ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

בבא בתרא-מי שמת	מאן דאמר	Talmud Navigator										
מימרא		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ